HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אמר לך ההוא אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו וכו'. כלומר לעולם קרא דלוואה דווקא בצא אחת ובעשייה דפלגינהו לגלמדנו בא שאין האבנטים שוין שנאמר במעשה האבנט של כהן גדול (שמות לט) ואת האבנט שש משזר תכלת וארגמן למדנו שהוא של כלאים דשש כיתנה ותכלת עמרא ואבנט הבגיס לא פירש הכתוב ממה היו ואשמועינן הכא דאבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט שזה של כלאים וזה של צוף: **זהו אבנטו.** כלומר שניהם של כלאים: **ובכא אחת מי משכחת לה.** שיהא משה לבדו חוגר ממשה בני אדם כאחת: **לא צריכא דאקדים.** לא בצא אחת ממש קאמר אלא זה אחר זה אבל בסדר אחד היו ולא הפסיק בגד אחר בנתייס הלבש לאהרן כל בגדיו ולא חגר אותו אבנטו ואח"כ הלבש את בניו מכנסים כתונת ומצנפת ואח"כ נטל את האבנטים וחגר את אהרן ואח"כ בניו. ולמאן דאמר אהרן ואח"כ בניו בכתבו האמור בעשייה ויתן עליו את הכתונת ויחגור אותו באבנט ולבש אותו את המעיל ואח"כ ויקרב (ג) את בני אהרן ולבשם כתנות ויחגור אותם באבנט ודברי הכל לאהרן תחילה קודם שהתחיל לבניו: **אי נר' יוחנן דאתיא ליה.** דליף ממלואים אי לרשב"ל דאתיא ליה דליף מסיני: **מביתו למה פירש.** מאשתו למה פירש תבא אשתו עמו שם שהרי על כרחך לשכת פרהדרין לא היתה קדושה שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד וכ"ש שכיבה: הכי גרסינן **תניא רבי יהודה בן בתירה אומר שמא תמצא אשתו וכו':** שיבא על פפק נדה: **אלא שמא יבוא על אשתו ואח"כ תמצא ספק נדה.** שתמצא דם על הסדין שקנחה בו ואין ידוע אם בשעת ביאה היה בה דם זה או לאחר ביאה ובועל נדה במקדש ביום הכפורים: **כמאן דרבי עקיבא דאמר הרואה דם מטמאה את בועלה.** למפרע כל מעת לעת כשם שגזרו שמטמאה טהרות מעת לעת למפרע. ופלוגתייהו במסכת נדה בפרק כל היד (דף יד.) והכי תנן דרך בנות ישראל משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה נמצא על שלו טמאין שניהן כל שבעה ובלבד שיהא שאין דרך האיש לנאת ממנו דם נמצא על שלה אותיום והוא לשון מיד בלשון יווני שקנאה בפרישת יציאת השמש מיד טמאים ודאי נמצא (ד) לאחר זמן כלומר שהרחיקה בדיקה טמאים מספק ואיזהו אחר זמן כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה של מטה ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה והכי פירושה ואם יותר מכאן שהתה לבדוק ואח"כ בדקה ומצאה הרי היא כשאר נשים לטמא למפרע טהרות של מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה שלא גזרו טומאת מעת לעת לענין טומאת בועלה ר"ע אומר אף מטמאה בועלה: **אלא באחר אחר.** ששהתה יותר מאחר זמן שהזמן אותיום ואחר זמן לאחר אותיום בתוך כדי שתרד ותדיח כדקתני איזהו אחר זמן והתם קתני טמאים מספק ולא פליגי עם ר"ע ובאחר אחר זמן פליגי כדקתני ואח"כ מטמאה את בועלה א] מעת לעת אבל בחד אחר בתוך אחר זמן דהיינו בתוך כדי שתרד מודו: **ש"מ.** מדקתני מפרישין שבעת ימים ואוקימנא טעמא משום חשש טומאת נדה: **בועל נדה אינו נגדה.** שאסורה לבעל בשביעי עד הלילה אלא מובל בשביעי ביום הלכך לא בעי פרישה אלא שבעת ימים ואם בא על פפק נדה ביום הפרישה מונה מקצת היום כולו כנדה ומובל ערב יום"כ שהוא שביעי ביום ומעריב שמשו ונכנס במקדש ביום"כ: **דאי ס"ד בועל נדה נגדה אימת טבל.** זה אם בא על נדה ביום פרישתו בלילה דיום"כ למחר היכי עביד עבודה: **סמוך לשקיעת החמה.** שמונה ימים לפני יום"כ והאי דקרי ליה שבעה דמשום ההוא פורתא לא חשיב ליה וטביל אור של ערב יום"כ ועביד למחר של ערב יום"כ הערב שמשו: **כל חייבי טבילות טבילתן ביום.** כדילף במסכת מגילה (דף כ.) מוחטאו ביום השביעי ורחץ במים וגו' (במדבר יט) **נדה ויולדת טבילתן בלילה.** נדה דכתיב (ויקרא טו) שבעת ימים תהא בנדתה כל שבעה ויולדת כימי נדת דווהה תטמא (שם יב): **בעל קרי כמגע שרץ.** לטבול ביום טומאתו כדאמרינן בפרק אלו דברים בספסים (דף סז:) ובועל נדה כטמא מת לטבול ביום שביעי אלמא טובל ביום: **לא לטומאתן.** בעל קרי כמגע שרץ ולראשון לטומאה בועל נדה טומאת שבעה ואב הטומאה כטמא מת: **האי טומאת שבעה לחיב ביה.** ותהי נדתה עליו וטמא שבעת ימים (שם טו): שמטמא

אמר לך ההוא אבנטו של כהן גדול לא זה הוא אבנטו של כהן הדיוט ולמאן דאמר אהרן ואח"כ בניו והכתיב וחגרת אותם אבנט (ו) אמר לך ההוא קמ"ל אבנטו של כהן גדול זהו ז) אבנטו של כהן הדיוט ויחגור אותו (ח) אבנט ויחגור אותם למה לי שמע מינה אהרן ואח"כ בניו ובבת אחת מי משכחת לה לא צריכא דאקדים: מפרישין כהן גדול וכו': למה מפרישין למה מפרישין כדקאמרי' אי לר' יוחנן כדאית ליה אי לריש לקיש כדאית ליה הכי קאמר מביתו למה פירש תניא ט) ר' יהודה בן בתירה אומר שמא תמצא אשתו ספק נדה ויבא עליה י) אטו ברשיעי עסקינן אלא שמא יבא על אשתו ותמצא יא) ספק נדה אמרוה רבנן קמיה דרב חסדא כמאן כרבי עקיבא דאמר יב) נדה מטמאה את בועלה דאי רבנן הא אמרי יג) אין נדה מטמאה את בועלה אמר להו רב חסדא אפילו תימרו רבנן ע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"ע אלא באחר אחר אבל בחד אחר מודו ליה אמר ר' זירא שמע מינה בועל נדה אינו כנדה וטובל ביום דאי אמרת בועל נדה כנדה אימת טביל בליליא למחר היכי עביד עבודה והא בעי הערב השמש אלא לאו שמע מינה בועל נדה אינו כנדה רב שימי מנהרדעא אמר אפי' תימא בועל נדה כנדה דמפרשינן ליה שעה אחת סמוך לשקיעת החמה מיתיבי יד) כל חייבי טבילות טבילתן ביום נדה ויולדת טבילתן בלילה נדה אין בועל נדה לא נדה וכל דאתי מרבוייא מיתיבי טו) בעל קרי כמגע שרץ בועל נדה כטמא מת מאי לאו לטבילה לא לטומאתן לא לטומאתן בהדיא כתיב בהו האי טומאת שבעה כתיב ביה והאי טומאת שבעה כתיב ביה אלא

דייק מדכתיב אותו הכתיב נמי אותם ומאותם נימא שהאבנטי' שוין וא"כ קרא לא כמר דייקי ולא כמר דייקי וי"ל סברא הוא לאוקמא קרא דואת האבנט תעשה שש משזר וגו' בכהן גדול דווקא כיון דשאר בגדיו היו נמי דכלאים אפוד ח) (ומעיל) אבל הדיוט דכל שאר בגדיו דבוץ ואבנטו דבוץ נימא נמי אבנטו דבוץ ואבנטן נמי כי האי גוונא כהן גדול ביום הכפורים לפי שהיו שאר בגדיו דבוץ היה נמי אבנטו דבוץ וה"ר מנחם מיוחני זצ"ל פירש דנפקא ליה מג"ש דרוקם רוקם דכתיב בואתה תצוה ט) ואת האבנט תעשה מעשה רוקם ובכהן גדול מיירי מדכתיב ולבני אהרן תעשה כתנות ועשית להם אבנטים ומגבעות אם כן קמא דכהן גדול ובפרשת פקודי כתיב בשעת עשייה ואת האבנט שש משזר תכלת וארגמן ותולעת שני מעשה רוקם וילפינן בגזירה שוה דכמו דאותו רוקם כלאים הוה כך ואבנט תעשה מעשה רוקם שכתב בכ"ג כלאים הוה אבל באבנטו של כהן הדיוט לא כתב רוקם ולמאן דאמר דתרוייהו של כלאים

משום הכי מדכתיב אותם:

מביתו למה פירש. פי' רש"י תבא אשתו עמו שם שהרי על כרחך לשכת פרהדרין לא היתה קדושה ס שאין ישיבה בעזרה כ"ש שכיבה וקשיא לן דנהי דלא קדישא כקדושת עזרה מ"מ כהר הבית היתה דאמרי' בפרק פרת חטאת (זבחים דף קטו:) דכל הר הבית מחנה לויה הוא ובעל קרי אינו רשאי לישכב במחנה לויה דאמר בספסים פרק אלו דברים (דף סז:) זב וכל זב לרבות בעל קרי אלא יש לפרש מביתו למה פירש הוה לן למימר שיפרישוהו למחילה אחת בהר הבית דאמרי' פרק כילד צולין (שם דף פו.) דמחילות לא נתקדשו: סיפא

אבנטו של כהן גדול. של כל ימות השנה היה של כלאים כדכתיב (שמות לט) ואת האבנטו שש משזר ותכלת, **לא זהו אבנטו של כהן הדיוט.** שהדיוט של צוף (לקמן יב.) אי: אבנטו של כהן גדול ביום הכפורים שהוא של צוף, לא זהו אבנטו של כהן הדיוט, דשל הדיוט כל השנה של כלאים (לקמן שם. וחולין קלח.). **זהו אבנטו של כהן הדיוט.** כל ימות השנה, ואין כלאים בבגדי כהן הדיוט (שם ושם).

[אבנטו של כ"ג **לא** כו' **אבנטו** כו'. אבנטו של כהן גדול דשאר ימות השנה קאי דהוי מכלאים. ואי גרסינן זהו אבנטו, קאי אאבנטו דיום"כ. וא"ש מה דאיתו לתלק אבנטו כ"ג ומשל הדיוט. ואומר רבינו הזקן דכמו שמציעו אפוד ומעיל שהיו מכלאים, מסברא יש לנו לומר כמו כן אבנט מכלאים, דכתב בהן [שמות לט, כט] שש משזר תכלת וארגמן. תדע שהרי בבגדי לבן שלו דיוה"כ שהיו של צוף גם האבנטו היה קן, וא"כ הדיוט שלא היו בגדיו מכלאים גם אבנטו לא היה מכלאים. ומאן דאית ליה שהיה גם של כהן הדיוט מכלאים סובר דמסתמא כל האבנטים שוין הן. ורבינו הזקן שמע בשם ר' מנחם שהיה אומר דמג"ש דקרא נפקא לן, דבעשייה כתיב [שם] ואת האבנט שש משזר ותכלת וארגמן מעשה רקם, ובצווה כתיב [שם כח, לט] ובצבת הכתונת שש ועשית מצנפת שש ואבנט תעשה מעשה רקם, וליף רקם רקם מג"ש דעשייה דמיירי בכלאים. וזה הפסוק כתוב אצל בגדי כהונה הכהן גדול, א"כ של כהן גדול הוא. ובצווה

מסורת הש"ס

ו) [לקמן יב. סט. חולין קלח. תמיד כז: ע"ש], ז) [בעל ג: תוספת' רפ"א], ג) [יבמות לג: כתובות קה. קידושין לג. גיטין ל:], ד) [ע' תוס' נדה טו. סד"ה אמר רב כו'], ה) [נדה יד.], ו) לקמן פח. ע"ש פסחים 5: שבת קכא., ז) פסחים סז: [זבחים פ"ה מי"ח], ח) [ל"ל ומזנן], ט) [ל"ל ואבנטן],

הגהות הב"ח

(א) גמ' אבנט אהרן ובניו אמר לך: (ב) שם ויחגור אותו באבנט כל"ל: (ג) רש"י ד"ה לא צריכא וכו'. ויקרב משה את בני אהרן וכו' אותם אבנט כל"ל: (ד) שם ד"ה כמאן כו' ודלי נמצא על שלה לאחר זמן כלו' ומצאת דם בדיקתה וכו' ומצאת דם הרי:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה מביתו וכו' שאין ישיבה בעזרה. עיין לקמן דף ח ע"ב תוס' ד"ה דאי:

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) ברש"י ד"ה אלא באחר אחר וכו' ואח"כ מטמאה את בועלה. נ"ב ר"ל משום מגע וכדאיתא בנדה דף ט"ו ע"א:

מוסף רש"י

אבנטו של כהן גדול.

תוס' ישנים

[אבנטו של כ"ג **לא** כו' **אבנטו** כו'. אבנטו של כהן גדול דשאר ימות השנה קאי דהוי מכלאים. ואי גרסינן זהו אבנטו, קאי אאבנטו דיום"כ. וא"ש מה דאיתו לתלק אבנטו כ"ג ומשל הדיוט. ואומר רבינו הזקן דכמו שמציעו אפוד ומעיל שהיו מכלאים, מסברא יש לנו לומר כמו כן אבנט מכלאים, דכתב בהן [שמות לט, כט] שש משזר תכלת וארגמן. תדע שהרי בבגדי לבן שלו דיוה"כ שהיו של צוף גם האבנטו היה קן, וא"כ הדיוט שלא היו בגדיו מכלאים גם אבנטו לא היה מכלאים. ומאן דאית ליה שהיה גם של כהן הדיוט מכלאים סובר דמסתמא כל האבנטים שוין הן. ורבינו הזקן שמע בשם ר' מנחם שהיה אומר דמג"ש דקרא נפקא לן, דבעשייה כתיב [שם] ואת האבנט שש משזר ותכלת וארגמן מעשה רקם, ובצווה כתיב [שם כח, לט] ובצבת הכתונת שש ועשית מצנפת שש ואבנט תעשה מעשה רקם, וליף רקם רקם מג"ש דעשייה דמיירי בכלאים. וזה הפסוק כתוב אצל בגדי כהונה הכהן גדול, א"כ של כהן גדול הוא. ובצווה אבל ודאי נדה כגון על שלו או על שלה אותיום לא מיישינן ולא הייט מפרישין אותו בשביל כך. מ"ר. **אימת טביל ליה** בליילה למחר היאך עביד עבודה. והא דתנן [לקמן יד, א] כל שבעת הימים זורק את הדם, הייט אם הוא טהור ביום הראשון, אבל אם שימש מטתו בלילה שלפניו צריך להעביר שמשו. בעל קרי כמגע שרץ. בספסים פרק אלו דברים [סז, ב] מפרש.

י) א מיי' פ"ז מ' מהלכות עבודת יום"כ הלכה ג:

יא) ב מיי' (פ"ג מהלכות משכב ומושב הל' מ) [פ"ה מהל' שגגות הל"ז]:

ג) [רב אלפס שבועות פ"ב דף לב.]:

תוס' ישנים (המשך)

כתב [שם פסוק מן] ולבני אהרן תעשה כתנת ועשית להם אבנטים וזקק אין כתיב שם, ולכך לא היה מכלאים. אבל למאן דאמר שהאבנטים שוין הם, תימא מגא ליה. מ"ר]. **מביתו למה פירש.** פי' הריב"ן בשם רבינו שלמה מביתו למה פירש, יצא לביתו אחר תמיד של בין הערבים ויטמא מטתו ויטבול שעה אחת קודם שקיעת החמה ויעריב שמשו ויטול בלשכה, דהא [הכא] נמי אהרן לן במחנה לויה שעה אחת שהיה המשכן מפורץ כמו שאפרש. וכן משמע בירושלמי [פ"ג ה"א] דקאמר תלמיד דבן בתירה ודר' יוחנן, דלא מדרבי יוחנן הוה אמינא שיבול לצאת שעה אחת ולשמש ביתו. אבל בקונטרס פירש מביתו למה פירש, שהרי ע"כ לשכת פרהדרין לא היתה קדושה שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד וכ"ש שכיבה. וקשה דהא קיי"ל בספסים פרק אלו דברים [סז, א] ובמגיד [כה, ב] שבעל קרי משכלא חוץ לשתי מחנות. אלא מפרש רבינו הזקן מביתו למה פירש [תהיה] פרישתו למקום שבעל קרי מותר ליכנס, ואע"ג דבמלואים כתיב [ויקרא ח, לה] ופתח אהל מועד תשבו, ומדקאמר תשבו ע"כ מתנה לויה היה וא"כ פירש מאשתו, וי"ל דשאני אהרן שהיה צריך לקבל הזאת דמים כל שבעת ימי המילואים, ואע"ג דבמתני' נמי תנן [לקמן יד, ב] שהיה עובד כל שבעת הימים, מ"מ אין זה כי אם מדרבנן. וא"ת ומאי קאמר מביתו למה פירש, והלא יש לו לחיות תדיר במחנה לויה כמו אהרן ובניו שהיו יושבין תמיד פתח אהל מועד אי הא דתניא בברייתא דמלאכת המשכן כל שבעת ימי המילואים היה משה מעמיד המשכן ומפרקו הוי פירושו היה מפרקו ומעמידו מיד, אבל אם נפרש מעמידו בערב ומפרקו בבקר ויומם ולילה דכתיבי בקנא לאו דווקא מחנה לויה אלא מקום מחנה לויה, ואם כן ה"ג היו יכולין להפרישן במחנה ישראל כמו שבעולה קדושת המשכן בספסים מפורק כלאמרינן בתענית [כא, ב] הוגלגו הפרוכת היו זבים ומלוכלכים נכנסים שם. ופירוש ראשון נכון. **אבל בחד אחר** מודו ליה. לרבותא נקטיה, דאפילו בחד אחר מודו ליה, דהא אף אי לא הוו מודו ליה הוי הוי מצי למינקט נמצא על שלו או על שלה אותיום. אי נמי מתיישינן לספק נדה,